

MONITOR

zpravodajský čtrnáctideník

ROČNÍK II., ČÍSLO 4

3. BŘEZEN 2005

(za dobrovolné příspěvky)

Pohledme na Kristovu krev a uvědomme si, jak je drahá jeho Otcí, neboť byla vylita pro naši spásu a přinesla milost pokání celému světu.

Projděme všechna lidská pokolení a poznáme, že pokolení za pokolením dával Hospodin možnost pokání těm, kteří se chtěli k němu obrátit. Noe se stal hlasatelem pokání a ti, kdo ho uposlechli, byli zachráněni. Jonáš ohlásil zkázu obyvatelům Ninive; ti se káli ze svých hříchů a svými modlitbami Boha usmířili, a tak přestože nepatřili k Božímu lidu, dostalo se jim spásy.

O pokání mluvili skrze Ducha Svatého služebníci Boží milosti a sám Pán

veškerenstva pravil o pokání dokonce s přísahou: *Jako že jsem živ, praví Hospodin, nemám zalíbení v hříšnickově smrti, ale aby změnil své chování. A přidal výrok plný dobroty: Odvráťte se, dome izraelský, od své nepravosti. Řekni synům mého lidu: Budou-li vaše hříchy sahat od země až do nebe a budou-li červenější než purpur a černější než smuteční šat a vy se ke mně z celého srdce obrátíte a řeknete: Otče!, vyslyším vás jako svůj svatý lid.*

Protože tedy chce, aby všichni jeho milovaní měli účast na pokání, pevně tak ustanovil svou všemohoucí vůli. Proto se podrobme jeho velebné a slavné vůli a padněme na kolena v prosbách

o jeho slitování a laskavost a odevzdejme se jeho milosrdenství a upustíme od marného usilování a řevnivosti a závisti vedoucí ke smrti.

Z listu sv. Klementa I., papeže, Korint'ánům

Děkujeme všem čtenářům za finanční dary na vydávání RC Monitoru i pro ty, kteří si to dovolit nemohou. Zpoždění vydání tohoto čísla bylo způsobeno nedostatkem finančních prostředků. Náklady na tisk a poštovné jednoho výtisku činí přibližně 10Kč, což ročně znamená 240 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Vychází nová papežova kniha

Duchovní biografie a kniha plná křesťanského optimismu

22. února odpoledne byla v římském Palazzo Colona představena nejnovější, pátá papežova kniha s názvem *Paměť a identita*.

Shrnuje papežův život a myšlení ve formě rozhovorů, jež vedl v roce 1993 s Krzysztofem Michalskim, vedoucím vídeňského *Institutu pro vědy o člověku*, a Józefem Tischnerem, ideologem polské Solidarity. Papež je upravil a doplnil o pozdější poznámky, nejnověji o poznámky k beslanckému masakru z 1. září 2004. V doslovu se pak vrací k atentátu, který na něho byl spáchán 13. května 1981.

Kniha je vlastně jakýmsi životopisem 20. století; soustřeďuje se na problém zla, na problém soužití dobra se zlem. Papež se v ní zabývá ideologiemi kolektivního násilí, komunismem a nacismem, jež obě zažil na vlastní kůži. Když rozebírá jejich kořeny, vrací se až k racionalismu René Descarta a jeho formulí „myslím – tedy jsem“. Toto zúžení obrazu člověka považuje za prvotní hřích moderní doby.

„Papež se v knize nezabývá kosmickým zlem, tedy katastrofami a tragédiemi, ale zlem pramenícím z lidského jednání,“ charakterizoval knihu ředitel vatikánské tiskové kanceláře Joaquín Navarro-Valls. „Dalo by se říci,“ pokračoval, „že je to kniha o teologii

Foto: Mgr. Anton Frič

dějin. Papež ... nechce odhalovat cesty Prozřetelnosti. Když píše o ideologiích zla, nacismu a komunismu, zkoumá jejich kořeny a režimy, jež z nich vznikly. Teologicky a filosoficky také uvažuje o tom, jak přítomnost zla často vyúsťuje do pozvání k dobrému.“

Už před prezentací knihy se objevilo tvrzení, že papež ztotožňuje zabí-

jení nenarozených dětí s nacistickým vyhlazováním Židů. Kardinál Ratzinger k tomu při prezentaci řekl: „Papež připomíná stále pokušení člověka ničít život, vůči němuž nejsme imunní; ale kniha netvrdí, že potraty a šoa jsou totéž.“

Podle Kathnet, Zenit, VIS
zpracovala Michaela Freiová

ZPRÁVY

Chrání křesťanský západ konvertity ke křesťanství?

V americkém politicko-kulturním měsíčníku *Commentary* píše Daveed Gartenstein-Ross o nepoměru v referování médií o konverzích křesťanů k islámu na jedné straně a konverzích muslimů ke křesťanství na druhé straně. Zatímco o konverzích k islámu se mluví s úctou a obdivem (viz též *Katolický týdeník* č. 7, RC), zachovává se o muslimských konverzích ke křesťanství spíše mlčení.

Trest smrti za odpad od islámu přitom platí v Afghánistánu, na Komorách, v Iránu, Mauretánii, Pákistánu, Saúdské Arábii, Súdánu a Jemenu; nelegální je konverze také v Jordánsku, Kuvajtu, Malajsi, na Maledivách, v Ománu a Kataru. Největší hrozbou pro konvertity však nebývá státní administrativa, ale radikální jednotlivci nebo skupiny.

Paradoxem přitom je, že pokud konvertité ke křesťanství uprchnou na křesťanský Západ, ocitnou se ve stejném nebezpečí ze strany islámských radikálů, kteří jsou v křesťanských zemích tolerováni. Konvertité se tu mnohdy musejí skrývat pod změněnou identitou.

Commentary, RC, KT

Pojem „kvalita života“ ohrožuje život samotný

Biskup Elio Sgreccia, předseda papežské Akademie pro život, tvrdí, že představa o „kvalitě života“, založené na finančním blahobytu, orientaci na požitek a etickém sekularismu, zatemňuje posvátnost života. Řekl to na tiskové konferenci, kde ohlásil příští téma setkání Akademie — „Kvalita života a medicínská etika“.

Představu o „kvalitě života“ charakterizoval biskup Sgreccia jako ekonomickou efektivitu, konzumismus, tělesnou krásu a potěšení, jež zanedbávají hlubší — mezosobní, duchovní a náboženskou — dimenzi lidské existence.

Současně má pojem „kvality života“ omezující charakter: naznačuje nutnost selekce lidí, protože tam, kde je „kvalita života“ nízká, život sám ztrácí hodnotu a nestojí za to, aby byl žit.

Biskup upozornil, že něco podobného se stalo s pojmem „zdraví“, jež Světová zdravotnická organizace definovala jako pohodu tělesnou, duševní i sociální: taková představa je utopická a mýtická a může mít rovněž smrtící dopady.

Zenit

Protichůdné návrhy na anglikánském synodu

Na synodu anglikánské církve Anglie se střetly protichůdné návrhy. Laičtí členové kritizovali liberální klérus, že zpochybňuje tradiční učení a znovu vznesli loni zamítnutý návrh na obnovení procesů s heretiky. Členka laické komory synodu řekla: „K čemu je víra, když nekážeme Krista ukřižovaného, Krista zmrtvýchvstalého, Krista oslaveného?“

Z přehledu provedeného v roce 2002 vyplývá, že jen 76% duchovních věří, že Kristus zemřel za naše hříchy, 68% věří, že vstal z mrtvých a 53%, že On je jedinou cestou spásy. U ženských duchovních jsou čísla ještě nižší. „Člověk nemusí být fundamentalista, myslí-li si, že Duch svatý patrně nevede církev, která popírá jeho existenci,“ řekla jiná laická účastnice.

Současně duchovenské komory vznesly návrh, aby homosexuální partneři zesnulých duchovních pobírali penzi.

The Telegraph

Nuncius u EU jmenován

Papež jmenoval nunciem u Evropské unie arcibiskupa André Dupuy, Francouze, který poslední čtyři roky působil jako nuncius ve Venezuele. Tam se musel vyrovnávat se složitými otázkami vztahů Církve a státu v zemi, která směřuje k nesvobodě a konfrontaci s Církví; prezident Hugo Chávez nuncia občas přímo napadal.

Zenit, RC

Zemřela fatimská vizionářka

V portugalské Coimbre zemřela 13. února 2005 poslední ze tří fatimských vizionářů, Lucia de Jesús dos Santos. Jako sestra *Maria Lucia de Jesús y del Corazon Immaculado* byla členkou řádu bosých karmelitek. Zjevení se odehrálo 13. května 1917.

ACI Prensa

Změna názvu vydavatele

Občanské sdružení Res Catholica, vydavatel *RC Monitoru*, mění svůj název. Činí tak na přání svého ordináře, pražského arcibiskupa, kardinála Miloslava Vlka. Zvolený název „Res Claritatis“ chce vyjádřit vůli sdružení mluvit o Církvi v dnešním světě jasně a zřetelně.

Vítězství života v OSN

18. února 2005 přijala OSN deklaraci odmítající klonování lidí. Je to monumentální vítězství celosvětového hnutí pro život. OSN v deklaraci žádá členské státy, aby přijaly legislativu stavějící všechny praktiky klonování mimo zákon, „protože neodpovídají lidské důstojnosti a ochraně lidského života“.

Do čela zemí žádajících zákaz se postavila Costarica, návrh předložil Honduras. Přijatá deklarace je přijatelným kompromisem pro všechny zúčastněné. Za zákazem stála Costa Rica, Uganda, USA a další. Belgie, Singapur a Velká Británie chtěly zakázat jen to klonování, jehož výsledkem je narozený živý člověk.

Deklarace stanoví mezinárodní etické standardy, jež jsou signálem pro země podporující lidské klonování.

C-FAM

Plodná půda pro evangelium v Čadu

Mons. Edmond Dhitangar, biskup diecéze Sarh (jihovýchodní Čad u hranic se Středoafričskou republikou), označil svou zemi za plodnou půdu pro evangelium. Katolická církev je zde mladá, začala vznikat až po 2. světové válce. Je tu určitý islámský tlak, ale stát garantuje svobodu názoru i tisku; respektuje také úmluvy o lidských právech, jež podepsala vláda. Islamizace je podporována z ciziny (z oblasti Perského zálivu), ale „Církev prosazuje smíření a pravý mír“. Prioritou je vzdělání pro každého, posílení rodin a posílení pozice žen a hospodářský a sociální rozvoj. Sarhská diecéze má milion obyvatel, z toho 400 000 katolíků, z nich polovinu praktikujících; kněží je 53.

ACN

Hrozí Venezuele kubanizace?

Venezuelští biskupové jsou znepokojeni vývojem v zemi. Obávají se kubanizace; řekl to předseda biskupské konference arcibiskup Baltazar Enrique Porras Cardozo z Méridy. „Ohrožena je nejen náboženská svoboda, ale svoboda vůbec,“ sdělil organizaci ACN. „Normální kanály vyjednávání jsou zablokovány. Základní instituce demokratického, ústavního státu ztrácejí autonomii.“ Podle arcibiskupa občané nemohou jednat svobodně, nejsou chráněni zákonem a bojí se zvůle. Církev však trvá na svém poslání a pozvedá hlas za pravdu a lidská práva.

ACN

ZPRÁVY

125 let církve v Ugandě

Tisíce ugandských katolíků se sešlo ve vesnici Kiggungu poblíž Entebbe, aby si připomněli první katolické misionáře, kteří sem dorazili 17. února 1879. První dva francouzští členové „Bílých Otců“ tehdy připluli přes Viktoriino jezero na kanoi. Od té doby dala Uganda Církvi 24 světců; Církev zde vybuďovala mnoho kostelů, škol, nemocnic a sociálních center, jednu universitu a šest rozhlasových stanic. Katolíků je dnes v Ugandě přes 11 milionů (z 25 milionů obyvatel), je tu 19 diecézí s 437 farnostmi. Mají jednoho kardinála, 23 diecézních biskupů, čtyři velké a 17 malých seminářů. Kněží je tu 1 753, z 2 700 řeholnic je 2 370 domácího původu. Působí tu 10 744 katechetů.

CISA

Církev si připomíná Paula Claudela

Papežská rada pro kulturu uspořádala už šestý *Den úvah na téma „Katolicismus a literatura 20. století“*: konal se ve středu 23. února 2005. Letos byl věnován básníku Paulu Claudelovi k 50. výročí jeho smrti. V rozhovoru s agenturou *Zenit* organizátoři připomněli Claudelovu konverzi v roce 1886, v níž — paradoxně — hrály úlohu básně Arthura Rimbauda. „V době, kdy Francie zakazuje náboženské symboly, si kladu otázku, co jsme se naučili od velkých francouzských osobností první poloviny 20. století,“ podotkla organizátorka Andrea Monda s připomenutím jmen jako Mauriac, Bernanos, Péguy, Bloy, Marcel, Maritain, Mounier, Guitton, Congar, Lubac, Danielou.

Zenit

Půst jako omezování obrazů

Podstatě postu bližší než omezování jídla je omezování obrazů, řekl papežský kazatel Raniero Cantalamessa na začátku postu. Svět svou materialistickou, na penězích založenou ideologii zprostředkuje nejčastěji právě obrazovým sdělením. Proto by katolíci měli v postě „lépe filtrovat to, na co se dívají, ať už je to v TV, na internetu, v kině nebo jinde,“ řekl P. Cantalamessa. TV může být krásným oknem otevřením do širého světa, jímž uvidíme lépe nouzi druhých lidí, ale je třeba vypustit brak a dívat se na programy, které jsou konstruktivním prvkem naší civilizace.

Kathnet

Prohlášení biskupů Pravoslavné církve v českých zemích k problematice homosexuálních svazků a k některým v současné době rozšířeným hříchům

Ve snaze následovat našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista, apoštoly a učení pravoslavné církve jsme vážně znepokojeni snahou některých bratří a sester z jiných křesťanských vyznání, kteří se snaží přizpůsobovat slova a skutky našeho Pána, o nichž mluví Evangelia, některým neblahým společenským jevům současnosti a svým vlastním představám. Zejména se jedná o problematiku vzájemného soužití lidí stejného pohlaví a o přijetí homosexuálních svazků církvi a společnosti.

Ještě více nás znepokojuje, že tito bratři a sestry neváhají k hlásání svých názorů, velmi vzdálených od učení Evangelia a také od původního etického učení a postojů církve, využívat prostor přidělený křesťanům v české veřejné právní televizi a dalších prostředcích masové komunikace a tam své představy uvádět jako stanoviska pro všechny křesťany přijatelná a jako ta, která jsou v souladu s duchem a učením Evangelia. (...)

Biblické texty odmítající homosexualitu formovaly a spoluvytvářely křesťanskou morálku a kulturu a vzdělávaly mnoho generací. Popírání přímého smyslu slov sv. apoštola Pavla některými křesťany je v protikladu ke dvoutisícileté křesťanské tradici a v protikladu k biblickým textům. Homosexuální vztahy jsou z pohledu Bible i z pohledu učení církve hříchem, který odděluje člověka od Boha. V současnosti jsme ale v této věci svědky u mnoha lidí přijetí postojů, které jsou ve zjevném protikladu k učení církve a jeví se také jako nezdravé a nebezpečné pro další vývoj rodiny a společnosti.

Bylo by však velkým omylem vybrat si z mnoha hříchů, kterým lidé dnes podléhají a které jsou velmi rozšířeny, pouze jeden (například praktikování homosexuálních svazků) a nemluvit o mnoha dalších, které jsou dnes ve společnosti, a dokonce někdy i v církvi pokládány za přijatelné.

Zde musíme mluvit o velmi rozšířeném sobectví a individualismu a nepamatování na Boha, zrovna tak jako o rozšířené praxi mimomanželských styků, manželské nevěře, rozvodech a o častých potratech, které nemají ani zdravotní a ani sociální odůvodnění. V současnosti tolerovaným, avšak závažným hříchem vedoucím k destrukci mezi-

lidských vztahů, duševnímu a duchovnímu úpadku je mezi mladými lidmi rozšířené nemírné holdování alkoholu a návykovým látkám. Do popředí vystupuje také hřích konzumního způsobu života, vedoucí ve svých důsledcích k destrukci Božího stvoření.

Církev a křesťané nesmí odmítat pomoc lidem, rodinám a společenstvím, pokud jsou hříchem a hříchy postiženy. Nesmí se ale také přizpůsobovat situacím majícím svůj základ v mravním a etickém relativismu, nihilismu a úpadku a prohlášovat projevy nemoci za projevy zdraví, případně před věřícími z jakýchkoliv účelových a politických důvodů zakrývat skutečnost, že hřích a přetrvávání ve hříchu přivádí člověka a lidstvo na duchovní scestí a k zatracení.

Bůh v osobě svého Jednorozeného Syna přišel spasit hříšníky a ne spravedlivé. Bůh je láska, a křesťané se proto musí modlit za všechny lidi a přát jim spasení. Církev a křesťané jsou povinni ve své službě Bohu a každému člověku otevírat cestu k obrácení, pokání a k duchovnímu vyléčení. Na druhé straně se však nesmí bát pojmenovat hřích, a to především proto, aby ti, kteří mu propadli, našli cestu k Bohu a ke spáse.

Pro nás, biskupy Pravoslavné církve v českých zemích a na Slovensku, není možné schvalovat úpadek lidské přirozenosti, která byla stvořena samotným Bohem, a nemůžeme ani schvalovat, aby stanoviska skupiny lidí postižené jakýmkoliv hříchem zpochybňovala a přizpůsobovala osobu samotného Bohočlověka Krista — Boha a Spasitele — své představě a prezentovala jej jako toho, který je hříchem postižen. Takovýto názor jednoznačně odporuje církevnímu učení.

Pro pravoslavné věřící zůstávají naddále v platnosti kánony církve, které jsou i v dobách mravního úpadku a ztráty duchovního horizontu normou, o dodržení které by měl každý pravoslavný křesťan podle svých sil a možností s Boží pomocí usilovat v zájmu svého duchovního pokroku, spásy a věčného života v království nebeském.

*Členové Posvátného synodu Pravoslavné církve v českých zemích a na Slovensku
Arcibiskup pražský a českých zemí Kryštof
a biskup olomoucko-brněnský Simeon
Posvátný synod pravoslavných biskupů
Česka a Slovenska, 9. 2. 2005*

KOMENTÁŘE

Evropská unie – základ i smysl

O evropské integraci z realistického pohledu

Pokud přemýšlíme o dobrém uspořádání lidského soužití, měli bychom vycházet z reálných faktů doložených nejen „velkými“ dějinami, ale i naší osobní zkušeností. Tím prvním faktem je, že bez řádu prosazovaného v případě nutnosti i silou je člověk člověku vlkem a v takovém případě nelze vůbec doufat v udržení jakékoliv civilizace a rozvoje. Toto poznání je velmi staré a vysvětluje, proč lidé vytvářeli státy.

Za druhé ale platí, že státy bez náležitého vnitřního uspořádání uvnitř sebe jsou často velkou měrou tyranem a překážkou společenského dobra. Státy byly často „vlkem“ vůči většině svých „poddaných“. Nářky nad špatnými vládci jsou slyšány od velmi dávných dob a všude lze nalézt projevy lidské touhy po spravedlivém vládcovi. Avšak teprve v posledních staletích se (někde) lidé dopracovali k myšlence, že nestačí jen doufat v nadlidsky dobré vládce, schopné odolat pokušením svoji moc zneužít, nýbrž že řešení představuje pouze rozdělení moci státu do několika institucí, vytvářejících vzájemnou protiváhu a kladoucí vzájemné meze, jako je ústava, nezávislá soudní moc, hospodářská a politická svoboda či pluralita.

System aliance a protialiance k vyvážení nestačí

Ve 20. století se lidem v Evropě dostalo poznání třetí pravdy, a to že k odvrácení ničivého působení státních útvarů nestačí pouhá vnitřní omezení, pokud *vzájemné vztahy* mezi jednotlivými státy budou volnou hrou jejich mocenských soubojů, ve kterých je dovoleno vše, co je jinak uvnitř těchto států považováno za zločin. Až do 20. století se v Evropě za jediný prostředek k udržení mezinárodního míru považovalo vytváření nejrozmanitějších aliancí a protialiancí jednotlivých států, které se měly držet vzájemně na uzdě. Tato uspořádání se však čas od času zhroutila. Ani rozvíjení mezinárodního obchodu ani postupující demokratizace, rozšiřování vzdělanosti a vlády práva nepřinášely v tomto směru žádnou pozitivní změnu. Naopak, demokratizace a technický pokrok vlivem vzdělanosti a obchodu způsobily, že války ve 20. století byly mnohem ničivější co do

majetkových a morálních škod než války předchozích staletí.

Něco se muselo změnit

Po 2. světové válce bylo rozumným lidem jasné, že se musí něco zásadního změnit na uspořádání Evropy, neboť další válku by už nemusel náš kontinent vůbec přežít. Tím se otevřela cesta k přijetí takového uspořádání, které mohlo zkrotit přirozenou vnější rozpínavost a bezuzdnost států předivem reálně vymahatelných dohod a reálnými pravomocemi vybavených nadstátních institucí (analogicky jako v případě omezení bezuzdnosti a rozpínavosti lidských jedinců pomocí zákonů a „nad-individuálních“ institucí státu) a zároveň zajistit, že mezistátní vztahy již nebudou výlučnou doménou státních aparátů, nýbrž že v nich budou hrát podstatnou roli vztahy mezi individuálními občany a jejich sdruženími, podnikateli, obcemi a regiony. Právě toto předivo vzájemných vztahů nejenže odstraňuje nejruznější předsudky, ale vytváří pocit vzájemné závislosti a sounáležitosti, což je jedinou spolehlivou zárukou toho, že ona stavba dohod a institucí se bude těšit dostatečné podpoře. Nemluvě o tom, že odstranění nejruznějších bariér pro podnikání umožnilo historicky bezprecedentní blahobyt.

EU = kompromis, ale...

Evropská unie je právě takovým uspořádáním. Není dílem dokonalým, ale jen proto, že žádné uspořádání provozované lidmi nemůže být dokonalým. Je produktem dlouhá desetiletí probíhajících úporných mezistátních i vnitrostátních politických debat a konfliktů. Je tudíž kompromisem. Nemá však žádné historické obdoby co do míry, ve které se jí podařilo na kontinentě zbroceném krví a ztmělem nenávisť ustavit prostor svobody a prosperity. EU neruší „národní státy“ jako základní jednotky tvorby politické vůle, ale nutí je řešit vše vzájemným vyjednáváním, dohodami a jejich dodržováním. Aby však tomu tak bylo, musely být v EU k národním státům přidány ještě další instituce tvorby a vykonávání politické vůle – Rada, Evropský parlament a Evrop-

ská komise – a samozřejmě i nadstátní moc soudní v podobě Evropského soudního dvora s reálnými pravomocemi vůči všem hráčům v EU (tj. národním státům, Radě, Komisi a Evropskému parlamentu). Na Evropské unii je co zlepšovat, tak jako je co zlepšovat na České republice.

Málo křesťanská Evropa?

Zdá se být realitou.

Někteří křesťané vytýkají Unii, že se nehlásí ke křesťanství. To je pravda. Je to ale způsobeno tím, že se k němu nehlásí většina států, které ji tvoří – včetně České republiky – a že praktikuji křesťané jsou snad ve všech členských zemích již menšinou. Právě tento fakt určuje, jaký duch převládá ve veřejném prostoru, a nic by se na tom nezměnilo ani tehdy, kdyby všechny ústavy členských států – včetně navrhované „ústavy EU“ – obsahovaly výslovné poukazy k Bohu. Útoky proti lidské důstojnosti v podobě přístupu k potratům a eutanázii, útoky proti manželství a řada dalších projevů morálního a kulturního nihilismu nemají přeci svoji příčinu či inspiraci v uspořádání mocenských institucí v Evropě. Stejně tak platí, že žádná změna v tomto uspořádání tuto vlnu nezastaví. Jediné, co může způsobit obrát k lepšímu, je obrácení lidí. To je úkol nás křesťanů.

Evropě dlužíme dobrý apoštolát!

Tento úkol nesplníme, pokud podlehneme pokušení vysvětlovat chování lidí, kteří jsou nositeli – často pasivními – protikřesťanského ducha, jejich egoismem a touhou po snadném životě. Situace je totiž mnohem vážnější. Mnoho z nich se nikdy nesetkalo se srozumitelnou a přesvědčivou perspektivou jiného života, která by zároveň přitakávala všemu, čeho si právem cení: svobody od mocensky vynucované konformity a osvobození od strachu z hladu a bídy. Zatím jsme takovémuto pozitivnímu apoštolátu velmi dlužni. Tak např. útoky proti konzumnímu způsobu života, které jsou tak oblíbené v některých křesťanských kruzích, vyvolávají u těchto lidí představu, že křesťané dávají přednost poměrům,

KOMENTÁŘE

ve kterých pro většinu lidí byl život stálý a často neúspěšný boj o kousek chleba. Naučme se proto jak tyto lidi přesvědčit, že by se neměli spokojit s tím, co mají a že by měli začít pát-

rat po něčem mnohem lepším. Tudy vede cesta k obrácení Evropy, a pokud budeme s pomocí Boží úspěšní, pak se bude zařazení odkazu ke křesťanství do evropské ústavy vnímat

zcela jinak. Možná jako zbytečné.

Ing. Pavel Bratinka

Autor pracuje v soukromé společnosti pro poradenství v otázkách evropské a české státní správy.

Jedna velká rodina

Proč má smysl, i když leccos občas zabolí

Rodina. Jednoduché a prosté slovo. Téměř každý z nás se s ním seznámil v nejučtějších dětství. Nejprve označovalo mé nejbližší v protikladu k cizím. Nejbližší, kteří mě chrání a o mě pečují, kterým na mě záleží a kteří mě provázejí životem. Později vnímání rodiny dostává obraz jakéhosi zájmu pro poznávání okolního světa, jde o oázu, ze které mohou podnikat dobrodružné výpravy za poznáním, ale kam se také mohou uchýlit před nebezpečím. V dospívání se pak má rodina stává spíš terčem kritiky a dá se říct, že ve srovnávacím závodě s okolním světem jako by prohrávala na celé čáře. Pak vezmeme tu svou rodinu a rodiče na milost. Až konečně v konfrontaci s vlastní nově založenou rodinou a různými osobními výchovnými selháními začneme chápat své rodiče a uvědomovat si, jak to ve své podstatě nejen mysleli, ale i dělali dobře.

Vývoj našeho vztahu k rodině, ze které pocházíme, jak jsem právě popsal, má mnoho variant, ale dá se říct, že tak nějak to často bývá. V současné době se však zdá, jakoby se rodina stávala spíše terčem kritiky a nepochopení, v lepším případě pak předmětem blahosklonné tolerance za podmínky, že si společnost nenechá mluvit do svých vlastních priorit vůči způsobu lidského soužití.

Rodina je skutečným „základem“ pro mnoho „staveb“

Můj názor je však naprosto odlišný. Rodina je dar od Boha, a bude-li zdravá, bude dobře prospívat i náš národ a celá společnost. Pokud Evropa bude umět chránit a bránit svůj základ, tedy rodinu, nemusí se obávat o svou budoucnost. Pokud tak neučiní, je jen otázkou času, kdy na to doplatí, protože ztratí jeden ze základních orientačních bodů. Proč si to myslím? Protože rodina v mém životě hraje klíčovou roli. Také se setkávám s bývalými spolužáky nebo jinými přáteli, kterým se jejich rodina rozpadla. Jejich příběhy bývají docela smutné. O to cítím větší vděčnost za svůj život a za své rodiče.

Dobrá výchova: naučí vydržet i pár životních facek

Narodil jsem se v tradiční rodině. Moji rodiče přivedli na svět devět dětí. Dvě děvčata a sedm kluků. Jeden chlapec zemřel v útlém věku, ale nás osm zbývajících vyrůstalo pospolu. Maminka byla s námi doma, vydělával jen tatínek, který byl pronásledován pro své náboženské přesvědčení. Proto, přestože byl právník, musel pracovat u technických služeb jako řidič popelářského auta (mimochodem jako dítě jsem na to byl mimořádně pyšný). Teprve v 60. letech mohl začít uplatňovat své vzdělání. I když se příjmy naší rodiny trochu zvedly, bylo se co ohánět. Rodiče uměli dobře hospodařit a také díky podpoře stařečků jsme nikdy neměli nouzi. Naopak, rodiče měli vždy pochopení pro potřeby dětí, pro rekreační sport, výlety a naše vlastní zájmy a záliby. Proto jsme měli základní vybavení docela slušné, ale dědilo se z jednoho na druhého.

Myslím, že i proto se jim podařilo v nás vypěstovat velký pocit vzájemné sounáležitosti. Pamatuji se, jak jsem se jednou s mladším bratrem stal na ulici terčem útoku nějaké skupiny cizích chlapců. Mimochodem, příčinu zavinil jeden náš kamarád, který začal na ty cizí kluky pokřikovat, i když byli v přesile. Nezbylo než ustoupit. Vtom ten můj o hodně mladší brácha si musel zavázat botu, čapnul si a dal se do toho. Nechci se chlubit statečností, ta v tom nebyla, ale nedalo mi to a zůstal jsem s ním. Výsledek — pár facek. Ale dnes vím, že jsem tak jednal i díky svým rodičům a jejich výchově.

Jsmo formováni pro své rodiny

Život naší početné rodiny nebyl životem idylickým. Jako děti jsme se hádaly a také občas pobily. Ale myslím, že zcela v normě, protože jsme si vždycky dovedly odpustit a smířit se, což rodiče důsledně vyžadovali. A hlavně nám dávali dobrý příklad, přestože měli své chyby

a nedostatky. Naše rodina byla pro mě dobrým odrazovým můstkem pro život. Myslím, že to je hlavním posláním rodiny, ve které přicházíme na svět.

Má paní Olga pochází také z početné rodiny. Bylo jich šest děvčat. Její zkušenost není stejná, ale v mnohém podobná. Myslím však, že ten pocit sounáležitosti nebyl u nich tak silný jako u nás. Zato však byli rodinou více otevřenou — vůči přátelům a různým známým, především těm z oblasti aktivního apoštolátu. To je nezpochybnitelný přínos do společného portfolia nové rodiny, ve které žiji dnes.

Má žena — a naše děti.

A jejich dospívání.

Tato naše společná rodina má pět dětí, dvě děvčata a tři kluky. Snažíme se je vychovávat na základě porozumění a laskavosti (to umí Olga přímo mistrně), na základě svých vlastních zkušeností, snahy o jednotný postoj a přístup nás obou k dětem, ale také na základě různých nových postřehů a poznatků od našich přátel nebo i vyčtených z odborných knih — i když některé bereme s velkou rezervou, zvláště já. Být otcem početné rodiny je ve fázi dospívání docela těžké. Přiznám se, že jednomu ze svých, dnes už dospělých synů jsme dokonce kdysi dali ultimátum: buď nás poslechněš, nebo se seber a odejdi z domu. Umíte si představit, jak je těžké něco takového říct někomu, koho máte rádi. A dnes nám tento mladý muž píše z kláštera bratří trapistů dopisy plné vděčnosti a lásky. Ale mohlo to dopadnout všechno jinak, protože naše nejlépe míněná snaha a rozhodnutí jsou vždycky pouze lidskými snahami a postoji. Proto si myslím, že na celé výchově je nejdůležitější zdravý rozum, chladná hlava, pokud to jde, ale hlavně modlitba za děti, jejich vývoj, duchovní povolání, ale i životní partner. O to se snažím od jejich narození.

Ing. Bc. Tomáš Kvapil

Autor je poslancem Parlamentu ČR za KDU-ČSL.

NÁZORY ČTENÁŘŮ

Děkujeme za vaše ohlasy. Těšíme se na vaše podněty, které můžete zasílat e-mailem na adresu redakce@claritatis.cz nebo na poštovní adresu redakce uvedenou v tiráži. Čtenářské dopisy jsou redakčně kráceny a nemusejí vyjadřovat stanovisko redakce.

Ochranu života nejvíce ohrožuje pasivita křesťanů

Přečetl jsem si článek Víta Cigánka „Nedoporučená priorita“ [RC Monitor č. 3/2005], který mne velmi rozladil. Samozřejmě je pravda, že je třeba prosazovat ochranu lidského života. Máme tři děti a osm vnoučat a víme tedy, o co se jedná. Je ovšem třeba správně zhodnotit, kde jsou důvody pro nepřijetí vloni předloženého zákona.

Za současné situace není možno předpokládat, že by to v budoucnosti dopadlo jinak. Jednak je stále stejně negativní stanovisko většiny obyvatelstva, ale daleko horší je pasivita křesťanů. Nejdůležitější je zaktivizovat křesťany, aby všichni podporovali křesťanskou stranu. Pokud se někomu zdá, že KDU-ČSL nedělá dost v uvedené záležitosti, pak ať si především zpytuje své svědomí. (...) Celá řada křesťanů nechce o KDU-ČSL ani slyšet, raději nevolí nebo volí jiné strany. Měli bychom si všichni vzpomenout na to, jak dopadla KDS v lůně ODS. Po podpoře křesťanství ani památky.

Je nutno si uvědomit, že prosadit jakýkoliv zákon předpokládá silnou podporu. V případě tohoto zákona připadá v úvahu jen KDU-ČSL a ta, jak je shora uvedeno, nemá podporu vlastních lidí. Vzpomínám, jak jsme před lety povolali našeho poslance na schůzi KDU-ČSL, aby nám referoval o své činnosti. Jeho odpověď zněla: „Co mám dělat, jsem sám.“

V letošní prvních Perspektivách byla uveřejněna glosa prof. Příhody o věčném tématu „koho volit“. Ani zmínka, jak se v tom případě má zachovat křesťan.

Vladimír Válek, Praha

K obsahu RC Monitoru

RC Monitor čtu já a moje žena. Velice mám rád přes jejich délku některé historické a nábožensko politické články (např. „Diskriminace v zárodku“, „Svatý stolec a současné výzvy náboženské svobody“). Přimlouvám se za všechny články, které zlepšují náboženské vzdělání a lepší orientaci křesťanů.

Myslím, že bychom měli méně kritizovat chyby a nedostatky křesťanů jinde, protože těch našich vlastních máme až moc (článek „Odvaha říci věci nahlas

a za sebe“).

Celou řadu článků používám při debatách a na schůzích (jsem funkcionářem KDU-ČSL), protože vysvětlují některé věci a problémy dnešního světa a dění v něm.

Jsem naprostým zastáncem ochrany života od jeho početí až do přirozeného ukončení. Přesto nemohu souhlasit s panem Václavem Dvořákem [čtenářský dopis v RC Monitor č. 1/2005] kritizujícím usnesení celostátní konference KDU-ČSL, jehož část citoval. Myslím, že není správné užívat pouze část, ale celé prohlášení. (...) Bylo to fiasko, když pro zákon proti potratům hlasovalo pouze 30 z 200 poslanců. Ze kterých asi stran?

Antonín Trávníček, Herálec

Vaše reakce na RCM

Vážení čtenáři, děkujeme Vám za Vaše zasláné reakce. Zajímalo nás nejen, jak RC Monitor vnímáte, ale jak ho využíváte a zda i nadále stojíte o jeho zaslání.

Většina z Vás RC Monitor vítá, malá část, která dosílku zrušila, nejčastěji odpovídala tak, že již odebírá pravidelně *Katolický týdeník*, příp. jiná periodika. Plně chápeme, že číst něco navíc znamená zpravidla obět. Vy, kteří vítáte obsah RC Monitoru a jste s úrovní časopisu spokojeni, jej mnozí využíváte i dál – ve farnosti, mezi přáteli, ve školách při výuce, na politických setkáních apod.

Mezi kritickými názory zaznívala např. výzva po spojení, příp. předávání článků do redakce *Katolického týdeníku* kvůli zabránění mrhání prostředků na vydávání dalšího periodika, nebo (ojediněle) výzvy k větší otevřenosti k dialogu.

Bereme si k srdci všechny Vaše konkrétní návrhy a názory k jednotlivým rubrikám i článkům.

Ráda bych Vás, milí čtenáři, povzbudila k psaní dalších čtenářských dopisů, které považujeme za jednu z klíčových rubrik RC Monitoru. Děkujeme za Váš zájem i za veškerou Vaši podporu.

Zdeňka Rybová, šéfredaktorka

DĚKUJI OTČE

P. Josef Pecinovský – vikář

Beroun

Milý otče Josefe, k Tvým krásným 40. narozeninám Ti chceme touto cestou poděkovat za Tvé přátelství, kterým nás již několik let obdarováváš. Přejeme Ti, abys pořád zůstal knězem člověkem, aby Tvůj další život byl projevem každodenní Boží přítomnosti.

Přátelé M. a H.

P. Evžen Kalish

Jablunkov

Vážený duchovní Otče, tímto Vám chci co nejsrdečněji poděkovat za to, že jste mě duchovně vedl v čase mého dětství i mládí, že jste mě vždy podržel a ve zpovědnici povzbudil. Děkuji Vám také, že jste mi pomohl, když můj nastávající (nyní už 5 let manžel), chtěl jít cca. po 10 letech ke zpovědi a vy jste mu pomohl tak, že i nadále chodí spolu se mnou nejen ke zpovědi, ale i ke sv. přijímání. Díky Vaším hodinám náboženství jste mě také nadchl pro křesťanskou výchovu, takže i já jsem nyní katechetkou a vedu jiné k Bohu. Díky Vám cítím velkou zodpovědnost právě vůči těmto cca. 50 božím dětem. Děkuji Vám z celého srdce.

Kateřina Cubrová (Wojtasová)

P. Josef Smola

Chrudim

Děkuji, Otče, že jste mě přivedl k víře v našeho Pána. Děkuji, že jste se mi věnoval a připravil mě na křest a biřmování. Děkuji, že jste ve mně probudil lásku ke kněžství a zasvěcenému životu. Děkuji!

Jakub Valenta O.Cr.

P. František Král

Prakšice

Milý otče Františku, děkujeme Vám za Vaše obětavé a nezištné nasazení při opravách našeho farního kostela. Ať Vám dobrý Bůh, na přímluvu Panny Marie, žehná do Vaší další služby a oplátí Vám životem věčným.

Farníci z Prakšic a Pašovic

Chcete-li poděkovat knězi, který vám v životě pomohl, můžete vyplnit formulář na internetových stránkách <http://dekujiotce.cz> nebo svůj text zaslat na adresu redakce.

KULTURA

V době postní „Na hlubinu“

Nová budoucnost

Proč opustilo tolik katolíků onu jednotící sílu Kristova učení, Kristova poselství, Kristova života, jeho lásky, plné dynamismu, aby se schoulili jen kolem sebe? Nemůžeme ani říci, že by se schoulili do starosti o svou osobní spásu. V této snaze by se nutně setkali s živou jednotící silou Páně. Ale schoulili se křesťánkové většinou kolem svých drobných, buržujících starostí osobního pohodlíčka a štěstíčka. Spása jim byla jakýmsi přídavkem, nádavkem pozemského blahobytu.

Tak přestali vydechovat i uskutečňovat svatou jednotu. Přestali cítiti svou sounáležitost se všemi. Proto jimi nepohnul ani hmotný ani nadpřirozený osud spolubratří.

Budoucnost křesťanství závisí od toho, zda se dáme zcela uchvátit, proměnit jednotící myšlenkou Kristovou, jestli procítíme své spojení se všemi a spojíme jejich osudy se svým štěstím.

Jen tak v nás bude žít a všemohoucně působit Kristus, který pro všechny se vtělil a umřel.

Křesťané, přestaňte se dívat na křesťanství jako na lacinou pojišťovnu skrze taxu odbrumlaných otčenášků a vyhlášených a vyzkoušených sošek, nebo jako na dům časné útěchy, jako na premiovou loterii, kde každý nakonec vyhraje, výhru útěchy, to jest, věčnou blaženost!

Kristus znamená člověka přivtěleného celou bytostí ke Kristu, ale ke Kristu také mystickému, k jeho a ke svým bratřím. Musíme sžít se s nimi, procítit a prožít své spojení a společenství s nimi, své poslání k nim právě pro obecnost poslání a poselství Kristova. (...)

*P. Dr. Silvestr M. Braitto OP
(dominikánská revue Na hlubinu č. 10, roč. XXII)*

Šeptáno knězi

Ach, kdybyste věděl, jak jsem ošklivý! Díval jsem se dnes na vás. Předtím jsem zevloval na vedlejší oltář, u jehož jednoho sloupu stojí malovaná dřevěná socha nevím kterého svatého. Je to či byl to mladý ztepilý muž ve tmavém, dosti volném rouše s volnými rukávy, s pravicí ohnutou v lokti a pozdviženou k nebi. Poněvadž rukáv byl dosti volný, klesl mu tím zdvižením ruky asi do poloviny lokte, takže ta část zůstala odkryta a jakoby nahá. Na hlavě neměl nic, jen vlasy. Ukazoval obličej, celou hlavu i krk a ještě tedy tu ruku s obnaženým loktem; byl

mladý a ztepilý a zdálo se, že měl v sobě mnoho krve i mužné síly a že byl tak prudký a nenasytý, že mu nestačil svět a vztahoval ruku ještě po tom, co je nad ním. Tu jsem si vzpomněl na ženy. Jak by je asi dráždil takový muž, mladý, vášnivý a ušlechtilý, který, stoje před nimi a nad nimi a shlížeje z výše, vztahuje ruku po něčem, co zahanbuje všechny představy smyslu! A hleděl jsem na ten obnažený loket s nevolí a závistí a nepřátelstvím a ptal jsem se sám sebe, proč mě zlobí, tupí a zesměšňuje, když ví, co je v mém nitru — a on to jistě ví!

Nu, řekl jsem si, takové ruce by se slušelo, aby byla přibita na kříž, a ten rukáv, který mu spadává do poloviny lokte, měl by býti stržen i s celým tím rouchem. Pak už by to bylo úplně; pak už by se i to, co je v mém nitru, udávilo samo s sebou a pak — jsem pohlédl na vás.

Vy tedy ještě nejste dřevěná malovaná socha, ještě dýcháte, a stojíte-li nebo přecházíte, musíte se namáhati, abyste přemohl slabost stáří a zachoval důstojnost, proti které se všechno tělesné ústrojenství i se všemi útroby až zoufale brání. A byl jste právě skloněn obličejem téměř až k desce oltářní a mluvil jste výrazným šepetem dosti rychle a jako by s úzkostlivým vzrušením slova, která nejsou modlitbou, ani vyznáním, nýbrž pouhou zmínkou, která však způsobují zázrak. A slyšel jsem váš hlas, a třeba jsem neslyšel jednotlivosti, věděl jsem dobře, co to říkáte, poněvadž pro mou duši to bylo příliš těžké a nesnesitelné, nýbrž na vaše rty, na váš hlas a na váš dech. Vaše rty byly zvadle a unavené, váš hlas prozrazoval námahu, která se nekončí než smrtí, a váš dech mi připomínal, že všichni dodýcháme, ale zvláště, že dodýchám já. A tu jsem záviděl tomu, co jste držel v ruce. Říká se tomu chléb. Ještě tam byl kalich a v něm bylo víno s vodou. Sám jsem aspoň viděl, jak jste to tam lil. I záviděl jsem hoře a nemoha té hořkosti snést, ulevil jsem si slovy:

Tak vida! Takový nicotný kousek toho, čemu se říká chléb, se má dočkat toho, že se z něho stane taková věc, že o ní nelze ani mluvit, ani myslit, a když se před ní padne tvář k zemi, je to málo, mnohem méně než nic, a i kdyby se před tím shorelo, ještě by to nic nebylo. A což já? Což pak nejsem více než ten nicotný kousek chleba, i než ta kapka vína a vody se vším všudy? Víím, že jsem špinavý a ošklivý, že sám na sebe nemohu pohlédnouti, aniž bych plakal, ale co je to platné, přece jen

Móda je modla

Média se nerozpakují mluvit o „paní“ a o tom, že nám diktuje. Dnešnímu člověku to kupodivu nevádí, ač si tolik zakládá na své nezávislosti a svobodě. Rád té paní slouží a mnohé jí obětuje. Nechápe ten zásadní rozdíl: Krása, elegance, vkus není totéž co móda. Kdyby tomu tak bylo, kdyby hezké bylo jen to, co je moderní a nemoderní by bylo nevkusné, znamenalo by to, že krása a ošklivost se mění s dobou, že co bylo kdysi krásné, musí být dnes ošklivé a naopak. To ale odporuje nejen zdravému rozumu, ale i prosté zkušenosti — postavy v historických filmech vyhlížejí přece ve svých kostýmech obvykle velmi pěkně.

Společenská konvence, a zvláště pak reklama nás neustále udržují v předsudcích, ba přímo ve strachu z „nemodernosti“. O kolik zisku by přišly všelijaké firmy, kdybychom přestali odkládat své oblečení i různé jiné věci jen proto, že už nejsou dost moderní. Móda ale naprosto není podmínkou krásy, spíše na ní parazituje. Hezky se můžeme oblékat i bez ní. Móda nespočívá v eleganci, ale jen v permanentní změně stylu, zatímco krása spočívá ve věcech samotných.

Hlavním motorem módy (a tím i zisku z ní) je touha po konformitě i nekonformitě. Mnoho lidí má totiž potřebu se odlišovat, proto vyhledávají nové styly. Jiní se naopak odlišnosti bojí, proto se snaží nositele novinek dohnat, zdá-li se, že nabývají početní převahy. Tím jim však berou jejich odlišnost, protože pak oni opět rychle hledají další novinky. Absurdní kolotoč se točí dál.

Rozumný člověk se obléká ve stylu své doby, vkusně, elegantně a střízlivě. Oceňuje spíše funkčnost a praktičnost současného oblečení (a také třeba bydlení) než drobné detaily jeho vnější podoby. Je navenek vcelku nenápadný (ne však nutně zcela konformní). Skutečnou pozitivní hodnotu má totiž samotný oděv, automobil, zařízení bytu, jejich praktická i estetická funkce. Nikoliv neustálé změny jejich podob.

Vít Cigánek

ještě stále jsem více než ty věci, které lze buď koupiti nebo objednat a zaplatiti mnohem snadněji než leccos jiného. A já bych tak potřeboval, aby některý kněz se mě ujal a udělal se mnou něco, co by bylo nekonečně skrovnější než to, co dělá s tím chlebem a vínem! (...)

*Jaroslav Durych, U Pražského Jezulátka, říjen 1948
(dominikánská revue Na hlubinu č. 9, roč. XXII)*

DOPORUČUJEME

KALENDÁŘ AKCÍ

Praha: Rodiny jako vymezení prostoru osobní svobody

Druhá část cyklu *seminářů o rodině* se koná ve středu 9. března 2005 od 19 hodin v sakristii kostela Nejsvětějšího Salvátora. Přednáší PhDr. Josef Zeman, CSc., na téma *Rodiny jako vymezení prostoru osobní svobody*.

Olomouc: Přednáška o církevním právu

Ve čtvrtek 10. března 2005 se od 19.30 hodin v přednáškovém sále dominikánského kláštera koná přednáška P. Damiána Němce OP z cyklu *Vybrané kapitoly z církevního práva*.

Číhošť: Smírná pobožnost

V sobotu 12. března 2005 se v Číhošti koná *smírná pobožnost* na téma *Zde ve svatostánku je náš Spasitel*. V 8.30 hodin začíná rozjímavou modlitbou Svatého růžence. V 9.15 hodin bude slavena Mše sv., poté bude vystavena Nejsvětější svá-

tost k soukromé adoraci. Od 12.45 hodin se bude konat společná adorace. Smírná pobožnost bude zakončena ve 14.15 hodin. Po celou dobu bude příležitost ke Svátosti smíření.

Hradec Králové: Setkání s Mons. Sochou

V sobotu 12. března 2005 pořádá Referát diakonie — Diecézní seniorclub od 14.30 hodin ve velkém sále Nového Adalbertina *setkání s generálním vikářem Mons. Josefem Sochou*.

Praha: Velikonoční rozjímání

Setkání klubu Sdružení křesťanských seniorů v Praze 11 se koná v pondělí 14. března 2005 od 16 hodin v čajovně Na dně v Křesťanském centru na Jižním Městě. Jako host přijde Mgr. Pavel Urban. Tématem besedy bude *Velikonoční rozjímání*.

Hradec Králové: Dívat se srdcem

V pondělí 14. března 2005 se ve velkém

sále Nového Adalbertina od 19.30 hodin koná umělecké zpracování rozhovoru kardinála Joachima Meisnera s novinářem Stefanem Rehderem pod názvem *Dívat se srdcem: O nábožensko-sociálních otázkách, které mnohé poučí, někoho vyprovokují, ale nikoho nenechají v klidu*. Účinkují Radovan Lukavský, František Kreuzmann a Hana Benešová.

Praha: Přednáška o sv. Tomáši Aq.

V úterý 15. března 2005 se od 19.45 hodin koná v čítárně dominikánského kláštera přednáška z cyklu *Sv. Tomáš Akvinský, duchovní učitel: Svatý Duch u sv. Tomáše*. Přednáší P. Tomáš Pospíšil OP.

Olomouc: Přednáška o Starém zákonu

Ve čtvrtek 17. března 2005 se od 19.30 hodin v přednáškovém sále dominikánského kláštera koná přednáška P. Pavla Mayera OP z cyklu *Úvod do knih Starého zákona*.

Liturgická čtení

6. 3. Neděle	1 Sam 16,1b.6–7.10–13a, Žl 23, F 5,8–14, Jan 9,1–41 4. neděle postní	10. 3. Čtvrtek	Ex 32,7–14, Žl 106, Jan 5,31–47 sv. Jan Ogilvie
7. 3. Pondělí	Iz 65,17–21, Žl 30, Jan 4,43–54 sv. Perpetua a Felicita	11. 3. Pátek	Mdr 2,1a.12–22, Žl 34, Jan 7,1–2.10.25–30 sv. Eulogius
8. 3. Úterý	Ez 47,1–9.12, Žl 46, Jan 5,1–3a.5–16 sv. Jan z Boha	12. 3. Sobota	Jer 11,18–20, Žl 7, Jan 7,40–53 sv. Maxmilián
9. 3. Středa	Iz 49,8–15, Žl 145, Jan 5,17–30 sv. Františka Římská		

13. 3. Neděle	Ez 37,12–14, Žl 130, Řím 8,8–11, Jan 11,1–45 5. neděle postní	17. 3. Čtvrtek	Gn 17,3–9, Žl 105, Jan 8,51–59 sv. Patrik
14. 3. Pondělí	Dan 13,1–8.15–17.19–30.33–62, Žl 23, Jan 8,1–11 sv. Matylda	18. 3. Pátek	Jer 20,10–13, Žl 18, Jan 10,31–42 sv. Cyril Jeruzalémský
15. 3. Úterý	Nm 21,4b–9, Žl 102, Jan 8,21–30 sv. Ludvíka de Marillac	19. 3. Sobota	2 Sam 7,4–5.a.12–14a–16, Žl 89, Řím 4,13.16–18.22, Mt 1,16.18–21.24a Slavnost sv. Josefa
16. 3. Středa	Dan 3,14–20.91–92.95, Dan 3,52–56, Jan 8,31–42 sv. Heribert		

RC MONITOR — zpravodajský čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis jako projekt pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Publikované zprávy jsou zveřejňovány na zpravodajském serveru <http://res.claritatis.cz>. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474.

Korespondenční adresa redakce: Res Claritatis, Husova 8, 110 00 Praha 1, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/2400.

Šéfredaktorka: Zdeňka Rybová. **Redakční rada:** Vít Cigánek, RNDr. Václav Frei, Mgr. Michaela Freiová, JUDr. Ing. Jiří Karas, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová. **Teologický poradce:** P. Mgr. Pavel Mayer OP.

Objednávky: Noviny jsou distribuovány zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na korespondenční adrese redakce. Jejich vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jeden výtisk činí 10 Kč. Dary lze podle § 15 odst. 8 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit při snížení základu daně.